

Neden Cihad? -2-

Şeyh Ebu Katade el-Filistini

13 Oca, 2019

<https://ilimvecihat.com>

Rahman'ın Şeriatını Değiştirip Şeytanın Şeriatı İle Hükmedenin Riddetinin Delili İse:

Şeyhu-l İslam İbni Teymiyye (rahimehullah) şöyle der: *“Bir insan, ne zaman icma ile helal olan birşeyi haram sayar ya da icma ile haram olunan bir şeyi helal sayarsa ya da icma olunan bir hükmü değiştirirse fukahanın ittifakı ile kâfir olur.”*

Kulluk, itaat ve emre boyun eğmeye dayanır. Emreden efendinin emrine boyun eğmeden kulluk gerçekleşmez. O, kendisine kulluk yapılandır. Bundan dolayı kendisini emreden, nehyeden ve başkalarına kanunlar yaparak hakim yapan yani eşyalara helallik ve haramlıkla vasıflayan kimse kendisini itaat edilen ilah kendisine ibadet edilen mabud kılmıştır.

Kur'an ve Sünnet'ten Deliller:

Bütün Nebilerin ve Rasûllerin ittifak ettiği nokta, ibadet, kasıt ve talepte Allah'ı Teâlâ'yı birlemektir. Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Andolsun biz, her ümmete, “Allah'a kulluk edin, tâğûttan kaçının” diye peygamber gönderdik.”** (Nahl suresi; 36.ayet) Allah'ı Teâlâ'ya ibadet etmeye giren meselelerden birisi, hatta ibadetin temeli ve aslı, itaat ve boyun eğmede Allah'ı Teâlâ'yı birlemektir. Hakim ve yönetici olan Allah'tır. Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Hüküm ancak Allah'a aittir.”** (Yusuf suresi; 40.ayet) Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“İyi bilin ki hüküm yalnız O'nundur.”** (En'am suresi; 62.ayet) Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Dikkat edin, yaratmak da, emretmek de yalnız O'na mahsustur.”** (Âraf suresi; 54.ayet) Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Hakkında ayrılığa düştüğünüz herhangi bir şeyin hükmü Allah'a aittir.”** (Şura suresi; 10.ayet) Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez.”** (Kehf suresi; 26.ayet)

Bu ayet açık ve net bir şekilde hüküm hakkının yalnızca Allah'a ait olduğunu beyan etmektedir. Hatta, ilahın manası, mabuddur. Kulluk ise itaat ve emirlerine boyun eğmeye dayanır. Mabud olan, emreden efendinin emirlerine boyun eğilmeden kulluk sahih olmaz.

Bundan dolayı kendisini emreden, nehyeden ve başkalarına kanunlar yaparak hakim yapan yani eşyalara helallik ve haramlıkla vasıflayan kimse kendisini itaat edilen ilah kendisine ibadet edilen mabud kılmıştır. Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Yoksa onların, Din'den Allah'ın izin vermediği şeyi kendileri için meşru kılan ortakları mı var?”** (Şura suresi; 21.ayet) Allahu Teâlâ, kanun koyanı şerik (ortak), konulan kanunları ise din olarak adlandırmıştır. Din kelimesinin aslı ise boyun eğmektir. Aynı şekilde

başkasının kanunlarına boyun eğenlerin hali de böyledir; ona boyun eğmektedir ki dinin anlamı da budur. Bu ayet, bu konuyu içermektedir; kanun koyanın ilah olarak adlandırılması, koymuş olduğu kanunların din olarak ve ona itaat edenlerin müşrik olarak adlandırılması konusu.

Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“(Yahudiler) Allah'ı bırakıp, hahamlarını; (hristiyanlar ise) rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i rab edindiler.”** (Tevbe suresi; 31.ayet)

Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) onların rabbliklerini; tabilerinin, helal ve haram kıldıkları şeylerde onlara itaat etmeleriyle tefsir etmiştir.

Adiy bin Hatem'den rivayet olunan bir hadiste Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem)'i bu ayeti okurken işitir: **“(Yahudiler) Allah'ı bırakıp, hahamlarını; (hristiyanlar ise) rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i rab edindiler. Oysa, bunlar da ancak, bir olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardır. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. O, onların ortak koştukları her şeyden uzaktır.”** (Tevbe suresi; 31.ayet) Ve 'biz onlara ibadet etmiyorduk' der. Bunun üzerine Rasûlulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “Allah'ın helal kıldığını haram kıldıklarında sizde haram saymıyor muydunuz, Allah'ın haram kıldığını helal kıldıklarında helal saymıyor muydunuz?” deyince Adiy bin Hatem: 'Evet' der. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem): **“İşte onlara ibadet budur”** buyurur. [1](#)

Allah'ı Teâlâ kitabında, kendi kitabından başkası ile hükmedenlerin küfrünü ifade etmiştir. Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.”** (Mâide suresi; 44.ayet) Allah'ı Teâlâ, Kitap ve Sünnetin hükümlerine boyun eğmeden insanları onunla muhakeme edenleri tağut olarak isimlendirmiştir. Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Tağut'a muhakeme olmayı istiyorlar! Oysa onu inkar etmekle emrolunmuşlardı. Halbuki şeytan onları büsbütün sapıtmak istiyor.”** (Nisa suresi; 60.ayet)

Şeyh İmam Muhammed el-Emin eş-Şankiti “Edvau-l Beyan” adlı tefsir kitabında şöyle der: “Allah'ın şeriatının dışındaki muhakemeler, tağutun muhakemeleridir.”

Yine geçen “Yoksa onların ortakları mı var?” ayeti. Yine “Hüküm yalnızca Allah'a aittir. Yalnızca ona ibadet etmenizi emretti. Dosdoğru din budur” ayeti. Allah'ı Teâlâ bu ayetinde hükmü ibadet olarak adlandırmıştır.

Kendisi ile hükmolunan kanunları ise din olarak isimlendirmiştir. Kim işlerinde Allah'ı Teâlâ'yı hakem kılarsa ona ibadet etmiş ve onun dinini din edinmiştir.

Kim de herhangi bir işte tağutu hakem kılsa ona ibadet etmiş ve onun hükmünü din edinmiştir. Allah'ı Teâlâ tağutların hükümlerini din olarak adlandırmıştır. Allah'ı Teâlâ Yusuf (aleyhisselam)'dan bahsederken şöyle buyuruyor: **“İşte biz Yusuf için böyle bir plan düzenledik. Yoksa, Allah dilemedikçe, hükümdarın dinine (kanununa) göre kardeşini alıkoyamazdı.”** (Yusuf suresi; 76.ayet) Allah'ı Teâlâ kralın kanununu, hükmünü ve yönetimini din olarak isimlendirmiştir.

Allah'ın Kanunlarını Değiştirenlerin Hükümü Hakkında Âlimlerin Sözleri:

Âlimlerimiz, bu batıl dinlerin ve şeriatların küfür olduğu hususunda konuşmuşlar ve onu uygulayan ve kanunlaştıranların küfür ve riddetini tahkim etmişlerdir.

İbni Hazım (rahimehullah) şöyle der: “Kim, İslam şeriatında hakkında nas bulunmayan, İncil'den bir hüküm ile hükmederse, İslam dininden çıkan bir kâfir ve müşriktir.” [2](#)

İbni Teymiyye (rahimehullah) şöyle der: “Bütün Müslümanların ittifakıyla ve Müslümanların dininde zorunlu olarak bilinmesi gereken meselelerden birisi de; İslam'ın dışındaki bir dine tabi olmayı ya da Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şeriatının dışında başka bir şeriata tabi olmayı mümkün gören bir kimsenin kâfir olduğudur.” [3](#)

Yine şöyle der: “Allah'ın katından indirilen şeriat, Allah'ın kendisiyle Rasûlünü gönderdiği Kur'an ve Sünnettir. Mâhlukattan hiçbir kimse için bu şeriatın dışına çıkması söz konusu değildir. Bunun dışına ancak kâfir olan çıkar.” [4](#)

Yine şöyle der: “Bir insan, ne zaman icma ile helal olan birşeyi haram sayar ya da icma ile haram olunan bir şeyi helal sayarsa ya da icma olunan bir hükmü değiştirirse fukahânın ittifakı ile kâfir olur.” [5](#)

İbn-i Kesir (rahimehullah) şöyle der: “Kim, Nebilerin sonuncusu olan Muhammed ibni Abdullah'a indirilen muhkem şeriatı terk eder ve nesh edilmiş olan şeriatlara muhakeme olursa kâfir olur.” [6](#)

Abdullatif bin Abdurrahman Âliş-Şeyh şöyle der: “Kim, -bildikten sonra- Allah'ın kitabı ve Rasûlünün sünnetinin dışındaki şeriatlara muhakeme olursa kâfir olur. Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir.”** (Maide suresi; 44.ayet) Başka bir ayette ise: **“Allah'ın dininden başka din mi arıyorlar?”** (Âli İmran suresi; 83.ayet) [7](#)

Abdullah bin Humeyd şöyle der: “Kim, Allah’ın hükmüne zıt olan insanları bağlayıcı genel bir hüküm çıkarırsa bu kâfir olarak dinden çıkar.” [8](#)

Muhammed bin İbrahim Âliş-Şeyh şöyle der: “Şüphesiz lanetlenmiş kanunları; insanlar arasında hükmetmek ve tartışmacıların çekişmelerinde; Cebrail’in, uyarıcılardan olması için apaçık Arap lisanıyla Muhammed’in kalbine indirdiğinin konumuna geçirmek, Allah’u Teâlâ’nın şu buyruğuna ters ve zıt olduğundan dolayı apaçık büyük küfürdür. **“Eğer Allah’a ve ahiret gününe iman ediyorsanız, bir konuda anlaşmazlığa düştüğünüzde onu Allah’a ve resulüne götürün. Bu, daha hayırlı ve sonuç itibarıyla daha güzeldir.”** (Nisa suresi; 59.ayet) Allah (subhanehu ve teâlâ) aralarında çıkan herhangi bir sıkıntıdan dolayı Nebi’yi hakem tayin etmeyenlerden, yemin ve olumsuzluk edatının tekrarlanmasıyla tekit ederek imanı geçersiz saymıştır. Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Hayır rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin yapıp sonra da verdiği hükümden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.”** (Nisa suresi, 65.ayet) [9](#)

Bu kitabında, bu konudaki büyük küfür türlerinin, günümüz (çağdaş) mürtedlerin düşmüş olduğu türler olduğunu söyler. Şöyle diyor: “Beşincisi: Bu, şeriata zıtlığı bakımından en büyüğü, en kapsamlısı ve en açığıdır. Onun hükümlerine karşı büyüklenme, Allah ve Rasûlüne karşı çıkmadır. Ve hazırlık, destek, gözetleme, temellendirme, teferruatlandırma, kısımlara ve bölümlere ayırma, hükmetme ve bağlayıcı kılmada, kaynak ve dayanaklar oluşturmada şer’i mahkemelere benzetmedir. Şer’i mahkemelerin kaynak ve dayanakları olduğu gibi -ki bunların tümü Allah’ın kitabına ve Rasûlullah’ın sünnetine dayanmaktadır- bu mahkemelerinde kaynak ve dayanakları vardır. Bunlar, Fransa kanunu, Amerika kanunu, İngiltere kanunu ve başka karma kanunlardan ve farklı yasalardan ve yine şeriata muntazip olan bazı bidat mezheplerinden oluşur. Şu anda bu mahkemeler, birçok İslam ülkelerinde tamamlanmış hazır ve kapıları açık durumdadır. İnsanlar buralara akın akın gitmekte ve oranın hâkimleri insanlara, Kur’an ve Sünnetin hükmüne muhalif olan bu kanunlarla hükmetmekte, onları bu kararlara bağlayıp zorunlu tutmaktadırlar. Bu küfrün üzerinde başka bir küfür var mıdır? Muhammed’in Allah’ın Rasûlü olduğuna bundan daha ters bir tutum olabilir mi?”

Şeyh Şankiti “Advau-l Beyan” tefsirinde şöyle der: “Acayip olan, Allah’ın kanunlarının dışındaki kanunlarla hükmedip İslam iddiasında bulunanlardır. Allah’u Teâlâ’nın şu buyruğunda olduğu gibi: **“Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağut’un önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa**

onlar onu inkar etmekle emrolunmuşlardır. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister.” (Nisa suresi; 60.ayet) başka bir ayette ise: **“Kim Allah’ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.”** (Maide suresi;44.ayet) **“O, size kitabı açık açık indirmişken Allah’tan başka bir hakem mi arayacakmışım?’ kendilerine kitap verdiklerimiz bunun muhakkak rabbin tarafından hak ile indirildiğini bilirler. Artık şüphe edenlerden olma.”** (Enâm suresi; 114.ayet)

Başka bir yerde ise şöyle söylemektedir: “Şüphesiz, Allah’ın kanunlarının dışında kanun yapanların hükümlerine tabi olanlar Allah’a şirk koşmuşlardır.” [10](#)

Şeyh Ahmed Şakir (rahimehullah) şöyle diyor: “Düşmanlığı bâriz olan bu islam düşmanlarının, Müslümanlara zorunlu kıldıkları bu kanunlar hakikatte -kendi saf ve yüce olan dinlerinin yerine- Müslümanlara getirmiş oldukları başka bir dindir. Çünkü onlar, Müslümanları ona itaati zorunlu kılmışlar, kalplerine onun sevgisini, kutsiyetini ve onun için tutuculuğu yerleştirmişlerdir. Hatta birçok kalem ve dillerde; “kutsal kanunlar” “yüce anayasa” “mahkeme kararı” gibi islam şeriatına ve islam fakihlerinin görüşlerine uygun görmedikleri başka ifadeler kullanmaktadırlar. Bilakis İslamı, gericilik, donukluk, eskimiş ve mağara kanunları olarak vasıflarlar.” [11](#)

Başka bir yerde şöyle diyor: “Bu uydurma kanunlar hakkındaki durum, güneşin açıklığı gibi açıktır. Bunlar, kendisinde kapalılık ve ihtimali olmayan apaçık küfürdür. İslama nispet olunan hiç kimsenin bunlarla amel etmede veya bunlara boyun eğmede yada onaylamada mazereti yoktur. Herkes kendi adına korksun. Her kimse kendi nefsinin muhasebecisidir.” [12](#)

Şeyh Muhammed Hamid el-Faki şöyle diyor: “Selefin sözlerinden çıkan; tağutun, kulu Allah’a itaatten ve dini ve itaati Allah’a ve Rasûlüne has kılmayı engelleyen her şeyin olduğudur. Bunun, cinlerden olan şeytanlar, insan, ağaçlar ve taşlar olması farkın olmadığıdır. Hiç şüphesiz buna, kanlarda, haremelerde ve mallarda hükmetmek için insanların koymuş oldukları ecnebi kanunlardan alınma yasalarda girmektedir. Bununla, hadlerin ikamesini, faizin, zinanın, içkinin ve diğer yasaklardan oluşan şeriatın hükümlerini geçersiz kılarlar ve bu kanunlar ile bunları helal kılıp yasalaştırır ve bu yasaları uygulayanlar vesilesiyle bunları himaye ederler. Kanunların bizzat kendisi tağuttur. Onları koyanlar ve meşrulaştıranlar da tağutlardır.” [13](#)

Böylece Müslümanların beldelerinde hükmolunan kanunların tağuti kanunlar, bizim yöneticilerimizin de kâfir tağutlar olduklarını bilmiş olmaktayız. Hatta

bunlar, kâfirlerin en şiddetlisi ve en katılarından. Zira bunlar yalnızca şeytanın şeriatı ile hükmetmekle yetinmemiş bilakis Allah'ı Teâlâ'nın, hüküm ve yönetimde hakkı olmadığını da açıklamışlardır. Anayasasında *“Yönetim halka aittir”* yazmayan hiçbir devlet yoktur. Onların dininde yönetim, Allah'ı Teâlâ'nın dinindeki yönetimle aynı manadadır. Bu ise ilahın anlamıdır. Zira onlara göre yönetim, mutlak otoritedir. Eşya ve fiillere değer biçme hakkı bu yönetime aittir. Yani helal ve haram kılma otoritesidir. Buda el-Hâkim'in manasıdır. Bu ise daha önce geçtiği üzere ilah ve mabudun anlamıdır.

Herhangi bir kanun ve anayasa yazmadıklarını ve kitap ve sünnet ile amel ettiklerini iddia eden devletlere gelince, onlara söylenecek şudur: *“Yalan ve aldatmacanız ne kadar da büyük”* olacaktır. Sizin durumunuz, kanunlarını ve anayasalarını yazan devletlerin durumunun aynısıdır. Sizin onlara benzemeniz, bir karganın diğer bir kargaya benzemesiyle aynıdır. Sonra da yönetimi halka vermediğinizi iddia ediyor ve idarenin Allah'tan başkasının olmadığını söylüyorsunuz. İşte şu anda yalnızca isimlerde değişiklik yaparak şura meclisi oluşturdunuz. Ve bu meclisi, diğer kardeşleriniz gibi şirk parlamentolarının bir üyesi yaptınız. Sonra yine Arap birliği, birleşmiş milletler vb. kâfir olan her müesseselere dahil olmaktadır. Sonra yine kâfir kanun ve anayasalarla, Allah'ın haramlarına müsamaha gösterip helallerini haram kılan kararlar aldınız ve bunları, hakikat bir olmakla birlikte isimlerde değişiklik yaparak *“Nizamlar”* olarak adlandırdınız. Böylece faize izin verdiniz. İşte faiz bankalarının kapıları açık durumdadır. Böyle bir işe hangi kanun ile ruhsat verildiği onlara sorulacaktır. Hatta iddia edilen bu devlet, dünyada İslami banka olarak adlandırılan bankalara ruhsat vermeyen tek devlettir!

Böylece ey sadık araştırmacı; sende görmektesin ki bizim devletlerimiz kâfir ve mürted hükümetlerle ve yine kâfir ve mürted yöneticiler ile hüküm olunmaktadır. Bunlar, insanları bir din koymuşlar ve insanları, o dine girmeye mecbur kılmışlardır.

Sonra bu yöneticiler, Allah'ın düşmanlarını dost edinip, islam ehlini düşman edinmişlerdir; Bu yöneticilerden ne kadar varsa müşriklere yakınlaştığını, onları dost edindiğini, yardımlaştığını ve onları müdafa ettiğini görürsün. Kendi ülkelerinde bu kâfirlere sövülmesine veya onlara buğz edildiğinin ilan edilmesine asla müsamaha göstermezler. Ceza kanunlarında, bu müşriklere sövenlerin veya dinlerine lanet edenlerin şiddetli bir şekilde cezalandırılacağı kararlar almışlardır.

Dostluk ve desteğin şekillerinden birisi de; onları bir din ve mezhep kılacak askeri ve emni ittifaklar yapmışlardır. Şüphesiz dostluğun en büyük derecesi destektir. Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: ***“Ey iman edenler! Yahudi ve***

hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostlarıdır. Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğunu doğruya iletmez.” (Maide suresi; 51.ayet)

İbni Cerir et-Taberi bu ayetin tefsirinde şöyle der: “Şüphesiz Müslümanlara karşı onları veli edinip, destekleyenler onların dininden ve milletindendir. Zira herhangi birini veli edinen kişi, onunla ve dini ile beraberdir. Ve üzerinde bulunduğu şeyden razıdır. Ondan ve dininden razı olduğunda ise, ona karşı gelene ve buğz edene düşmanlık etmiş olur ve hükmü de onun hükmü gibi olur.”

Böylece bu yöneticilerin bu baktan olan küfrünü de öğrenmiş olduk. Bu yöneticiler, bu müşrikleri, Yahudileri ve Hristiyanları Müslümanların beldelerine yerleştirmişlerdir.

Sonra, bu mürtedlerin içine düşmüş oldukları dostluk şekillerinden birisi de; müşriklerin itaati altına girmektir. Bu, onlara boyun eğmeleri, şeriatlarına tabi olmaları ve firkalarına katılmalarıyla gerçekleşmiştir. Yine, beşeri akımlardan olup şeytanın dinini benimseyen kurumlara dahil olmuşlardır. Örneğin bunlar, “Dinden ötürü bir insan ile başka bir insan arasında fark yoktur” sloganını benimser. Bununla, Yahudilerin bu hayvanlar arasında yaymış olduğu insancıl mezhep çağrısı altında Müslüman ve müşrikin eşit olmasına çalışmaktadırlar.

Allah’u Teâlâ, müminin müşrike dostluk göstermesinin önüne geçmiştir. Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: ***“Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi dost edinmeyin. İçinizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir.”*** (Tevbe suresi; 23.ayet) Allah’u Teâlâ, bu ayette mümin ve kâfir olan babası ve kardeşi arasındaki velayet bağını kesmiştir. Öyleyse yabancı olan kişide durum nasıl olur?

Burada, bizim beldelerimizde iddia edilen vatan kardeşliğinin de küfür ve sapıklık olduğunun beyanı vardır. Bu mürtedlerin yönetmiş oldukları ülkelerin kanun ve anayasaları, iddia edilen yurttaşlık çağrısı altında, dini ve inancı göz önünde bulundurulmadan bir ülkenin vatandaşlarının eşit olduğunu ifade etmektedir. Şöyle diyorlar: “Din Allah’ındır. Vatan ise herkesin” Bunun anlamı, yurttaşlık kanununun din ve inanç yönüyle insanların arasını ayırmadığıdır. Onlara göre Müslüman ve kâfir eşittir. Allah’u Teâlâ, bir kâfiri veli edineni, hükümde onun gibi kılmıştır. Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: ***“Kâfir olanlar birbirlerinin velileridir.”*** (Enfal suresi; 73.ayet)

Nebilerin insanlara davet etmede birleştikleri noktalardan biriside müşriklerden beri olmaktır. Allah’u Teâlâ’nın nebilerin babası İbrahim

(aleyhisselam)'dan nakille buyurduğu gibi: **“İbrahim’de ve onunla birlikte bulunanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine, “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek olan Allah’a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret zuhur etmiştir.” demişlerdi.”** (Mümteherine suresi; 4.ayet)

Daha sonra, bu lanetlenmiş olanların Müslümanlara ve Allah’a davet edenlere ne yaptığına bakın; onları darağaçlarına aşmışlar, zindanları onlarla doldurmuşlar ve yurtlarından onları sürgün etmişlerdir. Bu devletlerden hangisi varsa, orada Allah’a davet edenler, onlarla imtihan olunmuşlardır. Zindanlara atılmışlar, işkenceye uğramışlar ve öldürülmüşlerdir. **“Onlardan, sırf, göklerin ve yerin mülkü kendisine ait olan, azîz ve hamîd olan Allah'a iman ettikleri için intikam aldılar.”** (Buruc suresi; 8.ayet) Onlardan temizlenmek için, gençleri yurtlarından dışarı çıkardılar. Allah’u Teâlâ’nın Lut kavminin lisanı ile buyurduğu gibi: **“Kavminin cevabı ise sadece, “Çıkarın bunları memleketinizden! Güya onlar kendilerini fazla temiz tutan insanlar!..” demek oldu.”** (Âraf suresi; 82.ayet)

Bu yöneticiler, Allah’u Teâlâ’nın dininden bu ve bunların dışındaki kapılardan dışarı çıkmışlardır. İşte bu, islam ehlinden olan hiç kimsenin cahil kalamayacağı, bilinmesi vacip olan zaruri ilimdendir.

Yöneticileri Tekfir Etmenin Sonuçları:

Kâdı İyad (rahimehullah) şöyle dedi: *“İmametin kâfir için gerçekleşmeyeceği ve küfrün sonradan ortaya çıkmasıyla bozulacağı noktasında ulema icma etmişlerdir. Ve dedi ki: Aynı şekilde namazı kıldırmayı ve namaza çağırmayı terk ederse durum aynıdır.”*

Bazen birileri şöyle sorabilir: Bu ilmin ehemmiyeti nedir, Müslüman’ın tağut yöneticileri tekfir etmesi vacip midir?

Cevap: Evet. Her müslümanın bilmesi gereken zorunlu bilgilerden birisi de mulhid kâfirleri tekfir etmesi müslümanın akidesinin rükunlarından bir rükun olduğudur. Bu, bu tekfir sebebiyle bazı terettüp eden vaciplerden dolayı böyledir.

Eğer bu vacipler nedir? diye soracak olursan.

Şöyle deriz: Ey sevgili kardeşim bil ki; bu tağutlardan beri olmak her müslümana gerekli olan bir farzdır. Bu tağutlardan beri olmak, onlara buğz edip, sevmemek ve onlara karşı düşmanlık göstermenin vacipliliğinin, kişinin

imanının ancak onunla sahih olacağı imanın en sağlam temellerinden olduğu daha önceki delillerde geçmişti.

İmamlarımızın söyledikleri sözlerden birisi de şudur:

“Mulhidleri tekfir etmek, dinin zorunluluklarından bir zorunluluktur.” Onlara buğz etmek, onları sevmemek ve itaatleri altına girmemek bu beraatin gerektirdiklerindendir. Hiçbir müslümana bu mulhidlere yardım etmesi ya da ordu, emniyet birimi ve istihbarat gibi onlara destek veren veya güçlendiren kurumlardan herhan bir kuruma girmesi caiz değildir. Müslümanlardan her kim, onlara destek veren kurumlardan birisine dahil olursa Allah’u Teâlâ’nın şu kavline zıt düşmüştür: **“Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır.”** (Mâide 51) Bu onu, Allah’u Teâlâ’nın müminlere, düşmanlık edip savaşmalarını emrettiği kimselerle aynı safa getirir. Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“İman edenler, Allah yolunda savaşırlar. İnkâr edenler de tâğût yolunda savaşırlar. O hâlde, siz şeytanın dostlarına karşı savaşın. Şüphesiz şeytanın hilesi zayıftır.”** (Nisa, 76)

Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Allah, mü’minlerin aleyhine kâfirlere hiçbir yol vermeyecektir.”** (Nisa, 141) Bu, kâfir bir yöneticidir. Dolayısıyla, velayetinin kaldırılması ve itaat edilmemesi gereklidir.

Bunlarla Savaşmanın Gerekliliği (Vacipliliği):

Sonra bilmelisin ki; bu beri olmak, bu yöneticilerle savaşmayı gerektirir. Zira yönetici küfre girer ve rahmanın şeriatından irtidat ederse, ortadan kaldırılincaya dek onun savaşılır ve onun yerine iman ehlinde biri getirilir.

Bu ikinci vaciptir.

Ubade ibni Samit (*radıyallahu anh*)’dan rivayet olunan bir hadiste şöyle dedi: *“Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bizi davet etti bizde ona biat ettik. Biat ettiğimizde bizden aldığı şeyler arasında, zorluğumuzda ve kolaylığımızda, sıkıntımızda ve rahatlığımızda ve kayırıldığımızda işitme ve itaate ve emir sahiplerine karşı çıkmamak vardı. Şöyle dedi: “Ancak Allah katında yanınızda bir deliliniz olacak apaçık bir küfür görürseniz hariç.”*

imam Nevevi şöyle dedi: *“Kâdı İyad şöyle dedi: “Ulema imamlığın kâfirden gerçekleşmeyeceği ve şayet sonradan bir küfür gerçekleşirse azledileceğinde icma etmişlerdir. Yine namazları kılmayı ve namaza çağırışı terk ederse de durum aynıdır. Kâdı dedi ki: “Şayet bir küfür işler, şeriatı değiştirir veya bu türden bir bidat işlerse velayet hükmünden çıkar ve itaat düşer. Müslümanların ona karşı kıyam etmeleri, onu indirmeleri ve eğer imkanları*

varsa adil bir imam seçmeleri vaciptir. Eğer buna yalnızca bir grup güç yetirebiliyorsa, ona karşı kıyama kalkmak ve kâfiri indirmek onlara vacip olur. Bidatçi de ise, güç yetirebileceklerini düşündükleri zaman kıyama kalkmaları vacip olur. Eğer aciz kalacaklarını bilirlerse kıyama kalkmaları vacip olmaz. Müslüman, bu kişinin topraklarından başka bir yere hicret eder ve dini için firar eder.” [14](#)

İbni Hacer şöyle der: “İbnu-t Tin dedi ki: “Âlimler, eğer halife küfre veya bu türden bir bid’at’a çağırırsa ona karşı kıyam edileceğinde ittifak etmişlerdir.”

İbni Hacer şöyle der: “Özetle; icma ile yönetici küfür sebebiyle yönetimden azledilir. Bu hususta her müslümanın kıyama kalkması vaciptir.” [15](#)

Sende görmektesin ki; âlimler, bir müslümanın kâfirin hükmü altında olmaktan razı olmasının caiz olmadığına icma etmişlerdir. Bilakis Allah’u Teâlâ’nın buyruğu üzere izzetin, Allah’ın, Rasûlünün ve müminlerin olması gerekir. Müslümanın kâfire ve hükmüne boyun eğmesi bir mümine yakışmayan zillet tablolarından bir tablodur.

Sonra -Allah seni korusun- bilmelisin ki; dinimizde mürtedin hükmü -bu yöneticilerin durumunda olduğu gibi- asli kâfirin hükmünden daha katı ve daha şiddetlidir.

İbni Teymiyye (rahimehullah) şöyle der: “İcma ile riddet küfrü, asli küfürden daha katıdır.” [16](#)

Yine şöyle der: “Sünnet, birçok yönden mürtedin cezasının asli kâfirin cezasından daha büyük olduğunu belirlemiştir. Bunlardan bazıları; mürted, her haliyle öldürülür. Ona cizye uygulanmaz ve ona zimmet akdi de uygulanmaz. Savaş ehlinden olmayan asli kâfirin durumu bundan farklıdır; Ebu Hanife, Malik ve Ahmed bin Hanbel gibi âlimlerin çoğuna göre bu kimse öldürülmez. Bu nedenle, cumhurun mezhebi-Malik, Şafii ve Ahmed’in mezhebinde olduğu üzere- mürtedin öldürüleceğidir. Yine mürtedden miras olunmaz, evlenilmez ve kestiği yenilmez. Asli kâfir ise bundan farklıdır. Ve bunların dışındaki diğer hükümler...” [17](#)

İmam Ahmed, mürtede zimmet akdini kabul etmemiştir.

“Câmiu-l Hallal”de Esrem şöyle dedi: “Abdullah’ın babasına(İmam Ahmed’e) zındıklardan cizye alınır mı? diye sorulunca buna karşı çıktı ve şöyle dedi: ‘Hayır, bilakis boyunları vurulur dedi. Daha önce İslam’da böyle birşeyi işitmedik.’ Daha sonra şöyle dedi: Subhanallah! Zındıklardan cizye mi alınır? Bunu gerçekten kötü karşıladı. Esrem şöyle der: ‘Bunu kötü karşıladı ve bunu

büyük birşey olarak karşıladı.’ 18

Hatta onlar mürtedin gömülmemesi görüşündelerdi.

İshak ibni Mansur şöyle dedi: “İmam Ahmed’e mürted öldürüldüğü zaman leşine ne yapılacağını sordum. Şöyle dedi: ‘Denildiğine göre, o mekân onun kabriymişçesine boynunun vurulduğu yerde bırakılır. Benim beğendiğim budur.” 19

İbni Teymiyye şöyle der: “Sıddîk (radiyallahu anh) ve diğer sahabeler ehli kitaptan olan kâfirlerle cihaddan önce mürtedlerle cihada başladılar. Zira bunlarla cihad, Müslümanların fetih edilen beldelerini muhafaza ve ondan çıkmak isteyenleri geri ona sokmaktır. Bizimle savaşımayan kitap ehli ve müşriklerle olan cihad ise, dini izharını ziyadeleştirmektir. Anamalı korumak kârdan önce gelir.” 20

Müslümanların velayetinden uzaklaştıran kadar her müslümanın onlarla savaşması vaciptir. Müslümanların, kanlarıyla fethettikleri bu beldeleri, lanetlenmiş bu yöneticilerin gelerek dini ve milleti değiştirip, şeriatı değiştirip yerine müşriklerin yönetimlerini getirdikten sonra müslümanların yönetimini tekrardan geri getirmek için güç yetirdikleri miktarda her müslümanın cihad edavatları hazırlamakla uğraşması vaciptir.

Sonra bilmelisin ki, bu yöneticiler yeryüzünde fesat çıkarmaktadırlar. Bunun sebebi; bu ümmeti olan kinleri ve şeytanın şeriatıyla hükmetmeleridir. Allah’u Teâlâ müminlere yeryüzünde fesat çıkaranlara karşı cihat etmelerini emretmiştir. Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Allah’a ve Rasûlüne savaş açanların ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya çalışanların cezası; ancak öldürülmeleri, yahut asılmaları veya ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi, yahut o yerden sürülmeleridir.”** (Maide suresi; 33.ayet)

Bu yöneticilerde, geçen vasıfların hepsi toplanmıştır. Allah’a ve Rasûlüne savaş açmışlardır. Bu, islam şeriatından yüz çevirmeleri, kitap ve sünnetin âhkamlarına boyun eğmeyi terk etmeleri ve yeryüzünde fesat çıkarmaları sebebiyledir. İslam ehlinden olan herkese onları yeryüzünden temizleyene kadar her türlü ayaklanmaları gerçekleştirmeleri gerekir.

Bunun, yarından önce bugün olması gerekir. Bu yönetimlerin engellemeleri altında ümmetimizin geçirmiş olduğu her gün ve an, onların şerlerini daha da artıracak ve ümmeti Allah’u Teâlâ’nın dininden daha uzaklaştıracaktır. Zira bunlar, idareleri altındaki fesat müesseseleri ve taifeleriyle birlikte, toplumlarda fesadı kökleştirmekte ve insanların yaşantısı, kültürü ve gıdası

haline gelmesi için tüm güçleriyle canlı tutmaya çalışmaktadırlar.

Hikmet, bazılarının iddia ettikleri gibi; şeriatı değiştiren bu mürtedlere karşı savaşta yavaş davranma değildir. Bilakis doğru olan; Ehl-i Sünnet, davet ve cihad ehlinin, bu mürtedleri ortadan kaldırmada ne kadar acele ederlerse kendileri ve ümmetleri için o kadar hayırlı olacaktır.

Sevgili kardeşim! Enformasyon bakanlığının zındıkça yaydıkları zehirleri, neşrettikleri fuhşiyatı, rezillikleri, zina ve fücuru güzel göstermelerini ve yine akılların artıklarından ve çöplüklerinden oluşan yıkıcı şirk mezheplerine davetlerini görmez misin?

Sözde adalet bakanlığının haramları helal kılışını, mahremleri mubah görüşünü, hakları zayi edişini, işleri tersyüz edişini görmez misin? Kim, iddia edilen adalet bakanlığı mahkemeleri yoluyla hakkına ulaşabileceğine veya kendisinden bir zulmü def edebileceğine güvenebilir?

Sonra, devletin idare etmiş olduğu mali müesseselerin, her işini haram olan faiz üzerine kurduğunu, hiç kimsenin malını faiz bankalarının dışında bir yerde muhafaza edemediğini, ticaretini ancak bu bankalar yoluyla yapabileceğini, sonra insanların yaşantılarını daha da güzelleştirmek için olduğunu iddia ettikleri bu kredilerin ancak faiz kârları ile olduğunu görmez misin?

İnsanların hayatlarındaki araba ve buna benzer zaruri eşyalarında zorunlu sigorta sistemine bakıp düşünmeyi unutma.

Sonra, eğitim ve öğretim bakanlığının, okullarından ve kolejlerinden çıkan genç nesle neler yaptığını, onlara neler öğrettiklerini, ne ile kültürlendirdiklerini, onların terbiye ve öğrenimlerinde islamdan neye önem verdiklerini görmez misin?

İşte geçen günler meseleyi daha da açığa kavuşturmakta. Maymun ve domuzların kardeşleriyle iddia edilen barış ile, müslümanın, dinin ve milletin düşmanlarına düşmanlığı ifade eden tüm ayet, hadis ve haberleri izale etmişlerdir. Diyalog adı altında, aslında -geçtiği üzere- kişinin islamının ancak onunla sahih olacağı vela-bera akidesini nasıl yerle bir etmeye başlamışlardır.

Sonra üniversite ve yüksek öğrenim gibi diğer öğrenim kurumlarına bak ve bunlarla Allah'ın emirleri arasını kıyasla. Bu tağutların ve yardımcılarının kurmuş oldukları bu müesseselerin ve idarelerin hakikatini açık ve net bir şekilde göreceksin.

Allah'ü Teâlâ şöyle buyurduğu halde: ***“Fitne ortadan kalkıncaya ve din***

tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın.” (Enfal suresi; 39.ayet) bu yöneticilere karşı herhangi bir müslümanın kıyama kalkmaması ve savaşmaması noktasında bir özü kalabilir mi?

Dinin, bazısı Allah'a ait diğer bazısı da başkalarına ait olduğunda, dinin hepsi Allah'ı Teâlâ'nın oluncaya kadar savaş ve cihad vacip olur.

Sonuç:

Ey sevgili kardeşim, biz cihad ediyoruz çünkü cihad, ümmetin izzetine ve yüceliğine dönmesinin tek yoludur. Bu, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in dediği gibidir: *“İ'ne ile alışveriş yapar, ineklerin kuyruklarına tutunur, ziraata razı olur ve Allah yolunda cihadı terk ederseniz; Allah size, dininize dönünceye kadar kaldırmayacağınız bir zillet musallat eder.”* hadisin siyakından (öncesinden) ve sibakından (sonrasından) anlaşıldığı Buradaki din cihaddır.

Bizler cihad ediyoruz çünkü cihad hayattır. Nitekim Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'ın ve Rasûlü'nün çağrısına uyun”** (Enfal 24) Ulema burada hayatı cihad olarak tefsir etmişlerdir.

Eğer sana sabret denilirse!

Bil ki; zillete, aşağılanmaya ve utanılacak şeye karşı sabretmek Allah'ın müslümanlar için razı olduğu Bir şey değildir. Nitekim Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“İzzet Allah'ın, Rasûlünün ve müminlerindir.”** (Münafıkun, 8)

Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Allah, mü'minlerin aleyhine kâfirlere hiçbir yol vermeyecektir.”** (Nisa, 141)

Eğer sana cihad fitnedir denilirse!

Onlara Allah'ı Teâlâ'nın onların emsallerine söylediğini söyle: **“Bilesiniz ki onlar (böyle diyerek) fitnenin ta içine düştüler. Şüphesiz ki cehennem, kâfirleri elbette kuşatacaktır.”** (Tevbe, 49)

Cihad nasıl fitne olur. Halbuki cihad ile bütün fitneler ortadan kaldırılıyor. Nitekim Allah'ı Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın.”** (Enfal 39)

Eğer sana cihadda ölüm vardır diye söylenirse!

Onlara şöyle söyle: Bende yalnızca ölmek için cihad ettim. Cihad'da ölmek

Allah yolunda şehadettir ki istediğimiz de budur. Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Mü’minlerden öyle erler vardır ki, Allah’a verdikleri söze sâdık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehit olmuştur). Bir kısmı da (şehit olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”** (Ahzab, 23) Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rableri katında rızıklandırılmaktadırlar.”** (Ali imran, 169)

Eğer sana: ‘Sen bu yolda tek başınasın, seninle birlikte hiçbir yardımcın yok. İnsanlar kendi malları ve aileleri ile uğraşmaktalar!’ denilirse; Onlara, bunun, tüm zamanlarda hak ehlinin durumu olduğunu söyle. Onlar gariplerdir. Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Allah yolunda savaş, sen kendinden başkası ile sorumlu tutulmazsın. Ve müminleri cihada teşvik et.”**

İmam Kurtubi (rahimehullah) bu ayetin tefsirinde şöyle der: *“Bu, münafıklardan yüz çevirmesi için ve -bunda O’na hiç kimse yardım etmese de- Allah yolunda savaşta ciddi olması için nebiye bir emirdir.”*

Ey sevgili kardeş, bu, kimliğimizi tanıtmak ve soruna hızlı bir cevap için kısa kelimelerdir. Biz kimiz? Ne istiyoruz? Ve neden Allah yolunda cihad ediyoruz?

Sende bu emaneti bizimle beraber yüklenecek ve onu bildikten sonra hakkını verecek misin? Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Ve Rabbiniz'den olan mağfirete ve genişliği yerler ve gökler kadar olan, muttekîler için hazırlanmış olan cennete koşun!”** (Ali imran, 133)

Hamd alemlerin rabbi olan Allah’a mahsustur.

Tercüme: Ebu Tarık Habib

[1](#) - Tirmizi rivayet etmiştir. Ve hasen olduğunu söylemiştir.

[2](#) - El-İhkâm fi usuli-l ahkâm 6/153

[3](#) - Mecmuu-l Fetava 28/524

[4](#) - Mecmuu-l Fetava 11/262

- [5](#) - Mecmuu-l Fetava 3/267
- [6](#) - El-Bidaye ve En-Nihaye 13/119
- [7](#) - Ed-Dureru-s Seniyye 8/241
- [8](#) - Ehemmiyyetu-l Cihad 196
- [9](#) - Risaletu Tahkimi-l Kavanin
- [10](#) - Advau-l Beyan 4/82-83
- [11](#) - Umdetut Tefsir 3/214
- [12](#) - Umdetut Tefsir 4/174
- [13](#) - Fethu-l Mecid
- [14](#) - Şerhu-n Nevevi ala Muslim 12/229
- [15](#) - Fethu-l Bari 12/123
- [16](#) - Mecmu-ul Fetava 28/478
- [17](#) - Mecmu-ul Fetava 28/534
- [18](#) - 1340.bölüm
- [19](#) - 1301.bölüm
- [20](#) - Mecmu-ul Fetava 35/158